

Sóng biển và cánh chim trời

Tình yêu, như một con sóng nhỏ xô bờ, ngay vào lúc bạn không ngờ tới nhất, nó sẽ ập đến và nâng trái tim đang thốn thức của bạn, hòa vào thứ bọt trắng mát lạnh của biển.

Tôi là một cô gái bình thường. Hẳn là vậy, nếu như không muốn nói là bình thường đến mức là không khí trước mặt người khác.

Tôi là một con bé tạm được. Chắc là thế nếu như không muốn nói là tạm được với một vẻ ngoài dưới mức trung bình.

Mẹ tôi bảo chẳng sao cả, nhan sắc là chuyện không quan trọng, chỉ có những đứa dở hơi mới đem chuyện đó ra để mà lo lắng. Tôi hơi nhột, bởi tôi chính là cái đứa dở hơi nào đó mà mẹ đã nói, nhưng dù sao tôi cũng đã tự cho rằng việc để ý đến vẻ ngoài của mình chẳng có gì là sai cả, bởi tôi không thuộc dạng tiểu thư thích khoe mẽ hay phô trương. Tôi chỉ đơn giản là chăm chút một tí xịu để trở nên hoàn hảo hơn trong mắt một ai đó. Và tôi nghĩ, rằng một nửa thế giới cũng lâm vào tình trạng giống hệt mình khi mà họ đã cảm nhận được những nhịp đập đầu tiên rung lên trong lồng ngực.

Tôi thích Duy, một chàng trai có sức quyến rũ vô cùng lớn. Tôi và Duy học chung với nhau từ hồi đầu cấp ba, trong lúc tôi đã để tim mình đập loạn nhịp khi vừa mới nhìn thấy cậu ấy thì Duy chẳng có vẻ gì là biết đến sự tồn tại của một đứa vô hình như tôi cả.

Và đó chính là lúc tôi bắt đầu làm những việc mà trước đây không bao giờ tôi nghĩ rằng mình sẽ làm.

Tôi chọn lựa trang phục thật kỹ càng, tôi cố gắng đi đứng và ăn nói sao cho thật nhỏ nhẹ, mỗi sáng đến lớp tôi còn cài lên mái tóc đen nhánh một chiếc kẹp nơ nhỏ xịu. Với một chút xịu xiu nổi bật, tôi đã ngây ngô hy vọng rằng một người con trai hoàn hảo như Duy sẽ để ý tới một đứa con gái bình thường như tôi. Chẳng có lý do gì để Duy làm thế, tôi thầm nhắc nhở mình như vậy, nhưng khi cậu ấy đột ngột ngỏ lời rồi còn hét lên cái câu 3 từ 8 chữ 1 ý nghĩa đầy kinh điển thì tôi đã nghĩ ngay rằng ông trời trêu ngươi mình.

Tôi cố gắng loại bỏ điều vừa nghe thấy, cố gắng nghĩ rằng là Duy đang trêu chọc mình và cố gắng mạo nhận rằng đó là ngày toàn thế giới cùng rủ nhau nói dối. Nhưng tôi không chống lại nổi tim mình, còn gì tuyệt vời hơn khi mà tình yêu của bạn không những bị bỏ rơi mà trái lại còn được cất giữ trong trái tim của một ai đó. Và rồi ngay giữa sân trường, Duy ôm chầm lấy tôi, để mặc cho thiên hạ trở mắt ra nhìn cái giây phút mà chúng tôi chính thức trở thành một cặp.

Những tưởng có trong tay hạnh phúc mà mình luôn mong mỏi, nhưng chẳng ai có thể ngờ rằng thứ mang tên hạnh phúc lại có thể mỏng manh đến thế. Đúng một tháng sau, Duy chia tay tôi, cậu ấy thẳng thừng đến mức tàn nhẫn. Tôi sưng sờ, nhưng không khóc, cái vẻ mặt lạnh lùng và phũ phàng của cậu đã hoàn toàn chôn vùi tôi dưới vực thẳm. Người ta nói tôi bị đá, và họ còn vỗ tay tán thưởng cho việc làm đúng đắn của Duy. Tôi cũng không rơi một giọt nước mắt cho những lời chế giễu nhạt nhẽo đó, bởi tôi biết rồi xa tôi sẽ tốt hơn cho Duy, bởi Duy và tôi là hai thái cực không cùng chung một thế giới và cũng bởi tôi với Duy sẽ không xứng đôi bằng Duy với một cô nàng khác xinh đẹp hơn.

Tình yêu đã đến vào lúc tôi mong chờ nhưng cũng đã nhẫn tâm rời bỏ ngay lúc tôi không ngờ đến.

Tôi thở dài, ngược nhìn lên bầu trời âm u mà lòng đột nhiên cảm thấy nặng nề đến lạ. Đã nửa năm kể từ khi Duy chính thức cắt đứt mối quan hệ giữa tôi và cậu ấy, từ một kẻ vô hình giờ đây mọi người biết đến tôi như một kẻ tội nghiệp, đáng ghét và cả đáng thương. Nhưng tôi vẫn kiên quyết bước trên con đường của riêng mình cho dù nó có là con đường ngược lại với hướng mà Duy đã chọn. Mặc cho ai muốn nói gì thì nói, tôi vẫn tôn trọng Duy và cả những ký ức đẹp đẽ mà cậu đã mang đến cho tôi trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Bốp. Chợt, một cú va đập bất thành linh kéo tôi thoát khỏi dòng chảy của quá khứ. Ngay lúc đập thân người vào bồn hoa ngay bên cạnh thì tôi cũng đã kịp nhận ra cánh tay bên phải đã bị một vết bầm đau điếng. Kẻ nào đó đã va phải tôi, chắc chắn là vậy. Nhưng hấn chẳng thèm nói nổi một lời xin lỗi, bởi khi tôi vừa ngược lên thì trước mắt chỉ còn lại một tấm lưng rộng với bóng dáng cao cao. Tôi thở mạnh cho qua chuyện, cảm thấy thật ngán ngẩm khi mà ai ai cũng đối xử tệ như thế với mình. Họ ghét tôi vì Duy đã từng là người yêu tôi.

“Đi đâu trễ thế hả?” – Thiên Ngân, con bạn thân chí cốt vừa thấy tôi cà lết vào đến cửa lớp đã trễ dài mỏ. Tôi cười xòa, ngồi xuống bên cạnh nó, đau khổ kể lể rằng có một tên vô đạo đức nào đó đã va phải mình.

“Ừa? Thế cái gì đây?” – Ngân tròn mắt nhìn dán vào thứ tôi đang nắm chặt trong tay, giọng lạnh lạnh cất lên đầy thắc mắc trong khi tôi thì lại đang cố gắng truyền đạt cho hết sự việc đã xảy đến với mình.

“Cái này...” – tôi giơ tay lên, cũng chẳng biết là thứ gì, chỉ nhớ đã nhặt vội nó dưới đất khi chuông vào lớp reo lên inh ỏi.

“Ờ... cái này không phải của tôi.” – giờ thì tôi còn thắc mắc hơn cả con bạn mình sau khi nhìn cho thật kỹ, cái vật nhỏ, cứng, hình chữ nhật đang nằm trong tay này có phải của tôi đâu? Có lẽ trong lúc vội vàng thu dọn sách vở bị văng ra tung tóe sau cú va đập ban nãy tôi đã cầm nhầm nó. Thiên Ngân giật ngay lấy cái thứ đó với vẻ mặt phẫn khích: “Không phải của bà thì của ai?”. Tôi lắc đầu, giờ nó có hỏi câu đó thì tôi cũng chẳng biết trả lời sao. Mà có lẽ nào là của... cái gã vô đạo đức?

“Trần Thiên Vũ. 12A2.” – Ngân chọt chọt vào người tôi với cái giọng măn nguyện. Phải mất một lúc tôi mới hiểu ra rằng những gì nó vừa nói là toàn bộ nội dung in trên cái vật hình chữ nhật kia. Chờ cho thầy giáo toán bước ra khỏi lớp, tôi mới quay sang nhìn nó. “Nhìn gì?” – Ngân nhăn mặt, phe phẩy cái vật mà bây giờ tôi mới nhận ra là cái bảng tên thường gắn trên bộ đồng phục trường. Biết được tên của gã đó thì cũng có giải quyết được việc gì đâu chứ? Không lẽ Ngân nó định tìm đến tận lớp rồi tặng cho hân một cú đấm vì can tội bất lịch sự?

“Nghe cho rõ đây Lê Hồ Băng Ngọc...” – Ngân bất thành linh đổi giọng điệu nghiêm trọng, nó gọi cả tên lẫn họ của tôi, rồi nói những điều trái hân với những gì tôi suy nghĩ: “Tôi cấm bà không được gọi người khác là vô đạo đức hay là vô liêm sỉ như thế nhé, bởi... cái anh lúc sáng mà bà đụng phải là Kul boy của cái trường này, biết không hả???”.

“Biết thì để làm gì?” – tôi đáp, hơi lơ đãng, chẳng mấy quan tâm đến việc có những ai nổi tiếng trong trường.

“Ô hay... bà thiếu não nó cũng vừa vừa thôi chứ! Thiên Vũ là người nắm giữ

trái tim của hàng loạt những đứa mang giới tính nữ trong vòng bán kính 1km trở lại đây. Và tôi trịnh trọng tuyên bố với bà, rằng anh ấy chính là người mà tôi sẽ quyết tâm theo đuổi. Tôi mơ về Thiên Vũ mỗi đêm, nhớ về anh ấy mỗi ngày, cơ mà sao người được gặp trực tiếp anh ấy lại là bà chứ?”

Tôi nhìn cái điệu bộ của Ngân, cố nhớ lại cái dáng vẻ của gã đó. Trông cũng được, nhưng mà sao Ngân lại tỏ vẻ tiếc nuối như thế? Không lẽ ít có ai thấy được mặt của tên đó sao?

“Tôi sẽ cất giữ thứ này, coi như là kỷ niệm cái ngày thượng đế đã mang đến cho tôi một Thiên Vũ.” –Ngân giả bộ rầm rứt cảm động, nó giữ rịt trong tay cái bảng tên của Kul boy, ngón tay trở quẹt nước bọt giơ thẳng lên trời tuyên thệ rằng từ nay nhất định sẽ toàn tâm toàn ý khiến hấn trở thành bạn trai mình. Chắc gì cái thứ này đã là của cái gã lúc sáng va phải tôi chứ? Tôi lẽ lười trêu con bạn đang ngồi cạnh mình, cái dáng điệu của nó lúc này có phần nào đó giống hệt tôi lúc thích Duy, chỉ có điều tôi nhút nhát hơn nhiều. Sau Duy, tôi chẳng có hứng thú với bất kỳ một người con trai nào khác, chẳng hiểu sao. Vì thế mà tôi để mặc cho Ngân thao thao bất tuyệt về anh chàng trong mộng của nó.

Tan học. Sân bóng rổ tưởng chừng như mênh mông, nó yên ắng đón nhận từng vạt gió trời mát lạnh. Tôi chọn một dãy ghế ở hàng cao nhất, ngồi xuống, lặng lẽ hướng ánh mắt theo gió. Khoảng không gian rộng rãi nhưng trống trải trước mặt cứ như một vòng xoáy vô hình. Tôi nhớ đến Duy, và thấy cả nụ cười của cậu ấy trong cái vòng xoáy đó. Còn nhớ mùa giải năm trước, tôi cũng đã ngồi ở chính tại hàng ghế này, ngắm nhìn Duy năng nổ lướt trên sân và chờ đợi những ánh mắt đầy yêu thương từ nơi cậu. Sao thế này? Sao mà tim tôi cứ thắt lại, mỗi khi nhắc đến tên cậu ấy. Đã nửa năm rồi, tôi thật quá ngu ngốc khi cứ giữ mãi một hình bóng không còn thuộc về mình.

Những gì còn sót lại về Duy chỉ còn là ngày hôm qua. Giờ đây, tôi chẳng còn lại gì, không Duy, không tình yêu, không một nụ cười và cũng không một ánh mắt.

Rầm. Một thứ gì đó phóng vèo qua, xé không gian, đột ngột hướng thẳng về phía tôi. Giật mình, tôi theo phản xạ né người sang trái. Một trái bóng cam nảy tung tung ngay sau lưng cùng lúc cái hàng rào thép gai cũng đang rung lên phần phật. Có kẻ nào đó đã ném trái bóng về phía này. Lại thế nữa, sao

hôm nay lại có thể xui xẻo đến mức luôn bị ai đó cắt đứt dòng suy nghĩ bởi một cú bạo lực như vậy chứ? Mà... ai đã ném trái bóng? Tôi cứ nghĩ rằng không còn ai khác ngoài mình ở cái nơi rộng rãi này.

Trong khi ánh mắt đang lướt nhanh qua một lượt với đầy ắp những dấu chấm hỏi đầy khó hiểu, thì tôi đã chạm phải một bóng người duy nhất trên sân. Tên đó đang tiến về chỗ tôi, cái dáng nhỏ ở xa khi lại gần thì bỗng trở nên cao lớn. Hắn sở hữu một mái tóc đen, nó bay nhẹ trong gió với một vài vạt nắng chiều dịu dàng ôm ấp lấy từng sợi tóc mềm mại. Chẳng để tôi kịp định thần lại, tên con trai cao lớn đó sượt ngang qua, chẳng nói đến một lời, thân nhiên cúi xuống nhặt lấy trái bóng rồi giở đã nằm im trên nền xi măng sau dãy ghế.

Đáng lẽ ra sẽ chẳng có gì đáng nói, nếu như hắn không để tôi nhìn thấy tấm lưng rộng với chiếc áo sơ mi thấm ướt mồ hôi của mình. Tôi nhận ra tên này có vài điểm gì đó quen quen, cứ như hắn đã từng xuất hiện trong bộ nhớ của tôi vậy. Bất thành linh, tên đó quay lại, đôi mắt tôi và hắn chạm phải nhau. Khác hoàn toàn với lúc nhìn thấy tấm lưng hắn, lần này bộ nhớ của tôi hoàn toàn không có ý niệm gì về đôi mắt của hắn cả. Một đôi mắt đẹp nhất mà tôi từng biết. Không đen láy như của Duy, nó hơi phảng phất chút xám tro toát lên vẻ kiêu ngạo và bất cần. Đôi mắt đẹp, cũng như con người hắn vậy.

“Cô...” – tên đó bỗng xông tới, khuôn mặt lạnh lùng không vương chút cảm xúc, hắn đột nhiên túm lấy cổ tay tôi: “Trả đây!”. Tôi bất ngờ nhiều hơn là hoảng sợ, mặc dù trông hắn lúc này chẳng khác gì một gã hung thần. Trả gì... là trả cái gì?? Tôi nợ hắn? Xưa nay có bao giờ tôi mượn tiền của một kẻ không quen biết đâu? Im lặng nhưng tỏ vẻ khó hiểu, tôi ngược mắt lên nhìn. “Có nghe không đấy?” – hắn lại tiếp tục cái giọng gằn từng chữ một: “Chính là cô! Trả cái bảng tên cho tôi!”

Bảng tên? À... Thì ra... gã này chính là kẻ va phải tôi hồi sáng. Thảo nào mà nhìn hắn từ đằng sau lại thấy quen như vậy. Đẹp như thế này thì có lẽ đúng là Thiên Vũ thật rồi. Tôi lắc lắc đầu, sau khi đã hiểu ra thì sự việc lại càng trở nên khó giải thích. Bảng tên của hắn tôi đã để cho Thiên Ngân mang về nhà nó làm kỷ niệm, giờ có đòi thì có thánh cũng chẳng lấy được. Vậy nên, mặc kệ cho gã con trai trước mặt mình đang nổi giận, tôi cũng chẳng biết làm gì hơn.

30 giây sau, hắn buông phắt tay tôi ra. Những vết hằn đỏ hoét in đậm trên cổ

tay gầy gò, tôi xót xa cho số phận mình sao mà đen đủi. Đã va phải người ta thì chớ, giờ lại còn hách dịch.

Tôi thầm nguyện rửa trong lòng, và có lẽ sẽ rửa cho xói đầu hần nếu như cái giọng nói trầm với âm vực lạnh lùng đến đáng sợ không vang...

“Cái gì? Thiên Vũ bảo bà đem bảng tên trả cho anh ấy?” – Ngân hét to, chỉ thiếu chút nữa là làm thủng cả màng nhĩ của người bên cạnh. Tôi ậm ừ, chẳng muốn giải thích gì thêm. Tự dừng lại dính phải một tên lạ hoắc. Nhìn đồng hồ, đã 7h45’, tôi ngán ngẩm nghĩ đến viễn cảnh phải lê lét ra sân bóng trả cái thứ đáng ghét này cho hần. Điều bộ chiều hôm qua đã khẳng định rằng hần rất có thể sẽ bằm vằm tôi ra nếu như không đến đúng hẹn. Nhưng... nếu không trả thì sao?

“Thôi đưa đây, để tôi đi trả.” – Ngân bỗng giật phắt lấy tấm bảng tên tôi đang cầm, nó hí hửng chạy đi ngay mà không kịp để tôi nói một tiếng. Kỳ lạ thật, đứa nào hôm qua còn nằng nặc giữ lấy cái thứ đó vậy mà giờ đây lại hớn hờ chạy đi trả? Thôi kệ, chắc nó cũng đang muốn ngắm nhìn cho rõ người nắm giữ tim mình từ một khoảng cách gần. Coi như đây là lần thứ hai tôi tạo cơ hội cho đứa bạn của mình vậy. Dù sao thì...Thiên Vũ với Thiên Ngân nghe cũng có vẻ... hợp vần ra phết.

“Ngoccccccc...” – Nhưng chỉ 15 phút sau, Ngân bỗng xuất hiện. Tôi vô cùng ngạc nhiên ngó đầu qua cửa sổ nhìn nó đang lững thững đi tới với một vẻ mặt không thể thê thảm hơn. “Ờ? Sao nhanh thế?” – tôi bật ra nỗi thắc mắc lớn nhất tại thời điểm này, và Ngân đã đổ rạp người xuống bàn sau khi nghe tôi nói ra câu ấy: “Anh ấy bảo phải là bà mang tới trả mới được cơ.” Giọng Ngân nhỏ dần rồi tắt hần khi cả khuôn mặt nó úp xuống mặt bàn. Quái quỷ, thế nào lại kiêu căng đến vậy? Tôi thở dài, tiếc cho con bạn, chắc nó đã thất vọng lắm. Rồi không chần chừ thêm, tôi quyết định để Ngân tạm ở một mình gặm nhấm với nỗi buồn của nó để mà giao trả cái thứ đáng ghét này cho cái tên vô đạo đức. Xong lần này thì coi như chấm dứt tình trạng rắc rối với hần luôn.

Tôi bước thật nhanh ra sân bóng rổ, dù đang là giờ nghỉ nhưng cái khoảng không gian này vẫn cứ lặng yên và bình thản như vẻ vốn có của nó. Ngay từ đằng xa, cái bóng dáng cao cao của hần đã lù lù ngay trước mắt, rồi mang theo cả đồng hạm hực, tôi dậm chân bịch bịch nhằm thẳng hướng đó mà đi.

“Lại sắp tranh giải nữa rồi. Lần này anh tính sao, Vũ?” – một giọng nam trầm nhưng không lạnh, khác hẳn với giọng của tên đó hôm qua khiến tôi khựng lại. Không hiểu sao, cứ như là phản xạ có điều kiện, tim tôi bỗng đập liên hồi. Cái giọng này thân quen lắm... Phải chăng...

“Tùy cậu thôi, Duy.”

Một nhịp đập bị bỏ lỡ, tôi giật mình ngay khi Thiên Vũ gọi tên cậu ấy. Một vài câu hội thoại giữa họ còn tiếp tục sau đó, nhưng tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa cả. Vội vàng nép sau một bức tường, thấy lồng ngực trái mình như muốn vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ. Là Duy, cậu ấy đang bước ra từ khung cửa lưới bằng sắt... Nén hơi thở trong lồng phổi, tôi tự nhủ không được quay đầu lại, nhưng cuối cùng trái tim vẫn thắng, ánh mắt tôi chạm phải Duy khi lưng cậu chỉ còn là một chấm nhỏ cách xa tôi một đoạn hành lang dài.

“Định đứng đó đến bao giờ?” – giọng của Thiên Vũ bất chợt dội thẳng vào tai tôi. Những ý nghĩ về Duy một lần nữa lại bị hắt làm cho tan biến. Sực nhớ ra việc cần phải làm, tôi lò dò ló đầu ra, quên bém mất việc tại sao hẳn lại biết tôi trốn ở đằng sau bức tường. “Đây... của anh.” – tôi lí nhí, chẳng hiểu sao lại không còn chút chí khí nào nữa. Chờ cho hẳn lạnh lùng giật lấy tấm bảng tên, tôi mới quay lưng, chẳng có hứng thú ở lại thêm để nghe hẳn giở giọng phách lối một chút nào. “Đứng lại.” – nhưng cái gã đó nhất quyết không để tôi thoát, hẳn lôi tôi ngược trở lại bằng âm vực đáng sợ của mình: “Cô là... Băng Ngọc?” Tôi thoáng ngạc nhiên, hẳn ta biết tên tôi?

“Phải.” – nhưng dù sao thì cũng vẫn trả lời, rồi bỗng dừng nhớ đến hình ảnh của cậu ấy, tôi hỏi luôn: “Còn anh... quen... Duy sao?” Thật khó khăn để bật ra cái tên mà đối với tôi là tất cả yêu thương đó. Nhưng Thiên Vũ lại chẳng hề để ý đến thái độ của tôi, anh ta chỉ vẽ một nụ cười mỉm: “Nếu không biết Duy...thì việc gì tôi phải biết đến tên cô chứ?”

Một câu nói hoàn toàn mang ý mỉa mai. Nhưng tôi hầu như không để ý đến việc phân tích ý nghĩa của nó. Lúc đó, giữa khoảng không gian mênh mông, ngay khi gió thổi bay từng vạt tóc đen mềm mượt của Thiên Vũ, tôi đã thấy thật rõ ràng nụ cười của hẳn không hề xấu xa như tôi lầm tưởng. Ngay cả Duy cũng chưa bao giờ cho tôi thấy một nụ cười như vậy. Nụ cười đẹp nhất tôi từng biết... lại là nụ cười của... hẳn.

Sau buổi sáng hôm Thiên Vũ bắt tôi phải đem trả tận tay cái bảng tên thì hẳn đã không còn xuất hiện nữa. Thiên Ngân tiếc nuối, vẻ mặt nó rõ là chán chường. Nó đã thực sự nghĩ rằng ông trời đã sắp đặt cho nó và hẳn. Tôi chỉ cười trừ mỗi khi nó nói vậy, bởi tôi chẳng tin lắm vào chuyện duyên số.

Nhưng chỉ vài ngày sau, tôi đã phải tự nghi hoặc cái quan điểm có vẻ không đáng tin ấy.

Tôi lại gặp hẳn, trên tuyến xe buýt thường đi. Lần đầu tiên thấy hẳn trên cùng một chiếc xe buýt, tôi đã suýt ngã ngựa, thế quái nào lại xui xẻo đến mức luôn đụng phải hẳn? Và thế là Kul boy đã nghiêm nhiên chiếm trọn hàng ghế cuối ưa thích của tôi. Còn tôi, chẳng hiểu sao cứ mặc định trong lòng rằng hẳn là một kẻ lạnh lùng đến khó chịu, nên đành ngậm ngùi di cư sang chỗ khác. Tôi không sợ Thiên Vũ, mặc dù tôi có hơi rùng mình mỗi khi ánh mắt hẳn chạm vào tôi. Đôi mắt xám tro đó có một vẻ gì đó thật khác biệt, khi xoáy vào tôi nó thể hiện một điều gì đó mà tôi không thể đoán. Khác với Duy khi mà tôi luôn luôn đọc được mọi suy nghĩ trong đôi mắt đen của cậu ấy, còn Thiên Vũ thì tôi không rõ. Nhưng chắc chắn là có một thứ gì đó lóe lên trong sắc xám tro ấy, một thứ gì đó có vẻ như là...dành cho tôi!?

Xịch. Xe buýt dừng. Tôi vội vàng xốc ba lô, đi xuống. Nhưng vừa đi được một đoạn thì tôi biết là mình đã nhầm. Bến đỗ này còn cách nhà tôi một đoạn khá xa. Arghhhh... chẳng biết tại sao lại có thể nhầm lẫn đến mức này! Thế là tôi đành lủi thủi cuộc bộ, trong lòng tự rủa thầm mình. Liệu có phải vì lúc này tôi đã quá chú tâm vào đôi mắt của Thiên Vũ nên mới không để ý hay không? Có lẽ.

Tôi bất ngờ nhận ra những cái lạ lùng của mình. Tôi bỗng dưng có thói quen nhìn thật sâu vào đôi mắt màu xám tro ấy. Những tưởng sẽ không có một ai có thể làm tôi chú ý ngoài Duy, thì bây giờ Thiên Vũ lại xuất hiện. Tôi không rõ lắm, nhưng không biết tại sao mình luôn bị hẳn làm cho không kiểm soát được. Tôi cũng chẳng hiểu mối quan hệ chẳng ra sao của cả hai chúng tôi. Ở Thiên Vũ có một cái gì đó khiến tôi cứ phải nhìn hẳn mãi, tôi biết rằng tôi với hẳn chỉ mới gặp nhau trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng tôi cứ có cảm giác khi nhìn tôi ánh mắt hẳn không phải là ánh mắt dành cho một kẻ xa lạ mới gặp lần đầu. Đôi mắt bí hiểm đó quả thật rất có sức hút.

Meowww...Tiếng mèo từ đâu đó vọng lại. Tôi dừng bước ở một ngõ hẻm, tò

mò ngó quanh quất, và cũng chẳng khó lắm để nhận ra cái nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết ấy. Vài giây sau, tôi lôi ra một con mèo nhỏ lông vàng óng mượt bị kẹt ở giữa hai mép tường. Cái đầu nhỏ xíu của nó cứ ngúc ngoắc, thỉnh thoảng lại run lên bần bật. Tôi thích thú vuốt ve lớp lông mềm mượt của nó, giá mà có một con mèo thế này làm bạn thì hay.

Tách tách... Mưa. Bất chợt. Ban đầu là từng giọt nhẹ nhưng càng ngày nó càng nặng hạt. Trời bị vầng mây âm u bịt kín, từng đợt sấm đùng đoàng nổ vang. Tôi hết hoảng, sau vài giây đứng như trời trồng thì cũng nhận ra rằng phải tìm nơi nào đó để trú tạm. Con mèo trong lòng tôi ướm sùng, dường như nó không chịu đựng nổi cho cái sự chậm chạp của tôi, nó nhảy phóc xuống đất, tiếng kêu la thảm thiết cùng cái bóng nhỏ xíu phóng vụt ra ngoài đường. Tôi giật mình, quay người đuổi theo, chẳng suy nghĩ gì cả. BEEP...một chiếc ô tô phóng ngang qua sau một hồi còi inh ỏi. Tôi theo phản xạ lùi lại, may còn kịp. Rồi tôi tiếp tục tìm kiếm con mèo, mặc kệ cho từng đợt nước đang dội thẳng xuống thân người nhỏ bé. BEEP BEEP...lần còi thứ hai, nhưng lần này tôi không thấy kịp, bất ngờ một chiếc xe tải cỡ lớn phi thẳng đến, tôi không kịp phản xạ, trong phút chốc tôi thấy đầu óc mình trống rỗng...

Bất thành linh, cả người tôi bỗng nhiên bị bẻ ngoặt lại, trong chớp nhoáng lưng tôi xoay đi khi mà cái án tử đã đến rất gần. Vèo... Chiếc xe đã phóng vụt qua, hoàn toàn không đụng phải tôi. Tôi bất ngờ, định quay đầu nhìn lại nhưng kỳ lạ là tôi không thể. Có một cái gì đó đang giữ chặt lấy tôi, và khi đó từng luồng hơi ấm nóng đột nhiên phả nhẹ lên đầu. “Muốn chết hả???” – giọng nói trầm băng lạnh vang lên một cách cáu gắt. Tôi đã thấy thứ đó, màu xám tro trong đôi mắt đẹp đến mê hồn. Thiên Vũ nhú đôi mày nhìn tôi, một tay anh đang ôm lấy hai vai tôi, thật chặt. Tôi chẳng biết nói gì, vì quá đổi ngạc nhiên, tại sao anh lại ở đây chứ? Cho đến khi anh kéo tôi vào trong lề đường thì tôi mới sực nhớ ra một điều quan trọng:

“Con... con mèo...” –tôi thốt lên, đứt quãng.

“Yên tâm.” –nhưng Thiên Vũ lại chẳng tỏ thái độ gì, anh chìa ra con vật nhỏ xíu với bộ lông ướm nhẹ trên tay mình. Lúc đó, tôi chợt thấy lòng mình nhẹ nhõm đến lạ.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau dưới một mái hiên đã cũ kỹ. Cơn mưa nặng hạt vẫn không có ý định ngừng. Tôi lặng im, chỉ chú tâm vào con mèo nhỏ, còn

Thiên Vũ hình như chỉ biết phóng mắt vào màn mưa đục ngầu.

“Cô không biết nguy hiểm là gì sao?” – Thiên Vũ cất lên cái giọng trầm lạnh nhưng không còn gay gắt mà có vẻ nhẹ nhàng, tôi ngạc nhiên nhìn anh đang chăm chú vào con mèo đang say ngủ. “Em... chỉ muốn cứu nó.” – tôi trả lời. “Rồi tôi cũng phải cứu cô đấy thôi.” – Thiên Vũ bật ra một câu mà tôi không hề nghĩ rằng anh có thể nói, chẳng hiểu sao lúc ấy tôi bật cười. Gã con trai ngồi cạnh có vẻ không thoải mái lắm khi một đứa con gái cứ nhìn mình rồi cười mờ ám, anh ta lên gân gõ cốp vào đầu tôi. Nhưng tôi chẳng thấy đau, điệu bộ của anh lúc này sao mà nhìn cứ như một đứa con nít. Điều đó bỗng dưng làm tôi cảm thấy thích thú.

Thiên Vũ xoay mặt đi, không để ý đến bộ dạng của tôi nữa, tay anh chìa ra hứng lấy mưa đang ào ạt. Một vài giọt bắn lên, đáp xuống mái tóc Thiên Vũ, nó ánh lên một vẻ đẹp lạ kỳ. Rồi bất chợt, anh quay lại nhìn tôi, đáy mắt hắt lên một tia nhìn khó hiểu.

“Cô...còn yêu Duy chứ?”

Tôi khựng lại. Bất ngờ trước câu hỏi của người ngồi cạnh. Trước đây tôi cứ nghĩ rằng tôi và Thiên Vũ chẳng có mối liên hệ nào hết, vậy mà giờ đây anh lại hỏi tôi câu hỏi chỉ thường dùng cho những người bạn thân thuộc. Tôi im lặng. Nửa năm qua có biết bao nhiêu người hỏi tôi câu đó, nhưng không lần nào tôi trả lời họ. Tôi không biết câu trả lời, tôi không biết trái tim mình có còn rung lên vì cậu ấy nữa hay không. Tôi không hiểu, tôi chỉ cảm thấy đau mỗi khi cái tên Duy xuất hiện. Có thể vì tôi đã quá nặng lòng với một tình yêu mà chỉ có tôi là kẻ ngốc. Tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng tôi yêu Duy, thế thôi, và đã không để ý đến vị trí của mình trong tình yêu đó.

“Xin lỗi, tôi cứ nghĩ rằng em đã quên được nó.” – giọng Thiên Vũ trầm ấm đến lạ thường, nhưng giờ đây tôi chẳng còn quan tâm đến điều đó nữa. Tim tôi đập từng nhịp ngắt quãng, có một thứ gì đó cứ chực trào ra. Rồi tôi khóc, không biết tại sao nữa. Tôi đã không phí phạm một giọt nước mắt nào cho thiên hạ, vậy mà giờ đây tôi lại đang thể hiện sự yếu lòng trước một người con trai mà mình không quen biết. Thiên Vũ lặng im, bàn tay dầm nước mưa của anh giờ dầm nước mắt của tôi. Tôi cảm nhận được những ngón tay anh đang nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt mình. Tôi không thể kìm nén cảm xúc của mình nữa, chẳng biết tôi khóc cho ai, cho tôi, cho Duy hay cho một tình

yêu không trọn vẹn.

Một tấm áo khoác bông được choàng qua vai tôi, Thiên Vũ lãnh đạm nhìn tôi đang còn nức nở: “Cũng giống như con mèo này, em cũng cần được sưởi ấm.” Tôi ngược đôi mắt nhìn anh, chẳng hiểu nữa. Trái tim tôi mới là thứ đang bị mưa làm cho lạnh giá, tôi cần một tấm áo sưởi ấm cho trái tim tôi. Đôi mắt xám tro nhìn tôi với một vẻ thật khác. “Có lẽ, em cũng giống như một cơn sóng.” –Thiên Vũ cất tiếng, giọng anh lọt thỏm trong mưa. “Một cơn sóng suốt đời chỉ biết xô vào bờ nhưng chẳng thể nào được ở lại với bờ. Nhưng nếu như ai gọi đó là sự ngu ngốc thì tôi cho rằng họ sai. Yêu chỉ đơn giản là yêu thôi, cơn sóng thuần khiết chỉ nghĩ rằng tình yêu của mình cũng vô tận như biển cả, nó yêu bờ và lúc nào cũng chỉ muốn chạm được vào bờ. Rồi em sẽ thấy, Băng Ngọc. Em là một cơn sóng.”

Trong khoảnh khắc, nhìn vào đáy mắt anh, tôi chỉ thấy duy nhất hình ảnh của chính mình ở trong đó.

Thiên Ngân mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi đi học với một bộ dạng không thể thể thảm hơn. Tôi bị cảm, sau tối hôm qua nhiễm lạnh vì mưa. Nhưng tôi không kể rõ cho Ngân biết rằng hôm qua tôi đã ở cạnh Kul boy của nó. Chẳng hiểu sao, một Thiên Vũ dịu dàng của hôm qua tôi không hề muốn cho ai được biết. Có lẽ tôi ích kỷ, nhưng tại sao ích kỷ thì tôi chẳng giải thích được.

Tôi lò dò bước trên hành lang dài, thần kinh căng cứng như dây đàn khiến tôi khó chịu. Ngân bảo nó sẽ đi lấy thuốc cho tôi nhưng tôi ngăn nó lại. Tôi muốn tự đi, một mình. Ngang qua dãy phòng học khối 12, tôi lơ đãng ngó qua những khung cửa sổ. Rồi chợt nhận ra sự khác thường của chính bản thân mình, tôi vội vàng cầm đầu đi lướt thật nhanh qua khu vực đó. Hình như tôi đã hơi có một chút lòng tin đặt vào Thiên Vũ. Những ác cảm về anh cũng đã bị cơn mưa hôm qua làm cho trôi sạch. Tôi chẳng biết cái trong lòng mình bây giờ gọi là gì. Hoặc cũng có thể biết, nhưng tôi không dám nghĩ rằng mình sẽ gọi nó là hạnh phúc. Có phải rằng khi có một ai đó thấu hiểu mình thì người ta thường có cảm giác như vậy không?

Phòng y tế nằm sát cạnh sân bóng rổ. Tôi nhận thuốc của mình rồi bước ra, vô tình bị gió lộng làm cho tầm mắt phải hướng về phía đó. Hai bóng người

đang hò hực tranh nhau quả bóng rổ. Tôi nhận ra cả hai. Duy và Thiên Vũ. Định bước thẳng nhưng Duy đột ngột tiến đến hàng ghế trên cùng, chính là nơi tiếp giáp với bức tường ngăn cách với phòng y tế, tôi vội vã đứng nép vào. Tôi vẫn chưa muốn chạm mặt cậu ấy.

“Anh muốn giành cả chức vô địch năm nay nữa sao?” – giọng Duy cất lên, có kèm theo cả một nụ cười. Tôi nhận ra chức vô địch mà Duy nói tới chính là giải đấu bóng rổ giữa các khối trong trường. “Không.” – Thiên Vũ đáp, giọng anh trở lại vẻ băng lạnh. “Chỉ là tôi muốn cậu phải trả lại cho cô gái đó một lời xin lỗi.”

Lời của Thiên Vũ thật khó hiểu. Đến cả Duy cũng phải sững lại có lẽ vì không hiểu được. “Nghe này ông anh...” – sau vài giây Duy lại cười, nhưng lần này là vẻ chế giễu thấy rõ. “Đừng có ra vẻ kiêu ngạo đến như thế. Năm ngoái tôi thua, anh đã ra điều kiện bắt ép tôi phải hẹn hò với đứa con gái mà tôi ghét nhất. Anh đã hả hê như thế nào khi chứng kiến cảnh tôi phải sống trong tận cùng của sự nhàm chán và vô vị suốt một tháng trời?! Vậy mà bây giờ anh còn muốn thẳng tôi để bắt tôi phải xin lỗi cô ta sao?”

Tai tôi trong phút chốc ù đi. Từng lời nói của Duy như một lưỡi dao sắc bén rạch sâu vào trong tâm khảm. Trước mắt tôi hiện ra những hình ảnh méo mó và không rõ ràng, trong lòng tôi khuyết mất một phần đẹp đẽ mà tôi luôn ủ ấp dành cho cậu ấy. Thì ra... đây chính là sự thật. Hóa ra, chẳng có gì là màu nhiệm cả. Hóa ra, chỉ có mình tôi là kẻ khờ khạo bị lừa gạt bởi thứ tình yêu thương hại và đầy gượng ép. Tôi bị lừa, bị lừa bởi chính người mà mình yêu thương nhất. Vỉ thuốc trên tay rơi xuống đất, thanh âm sắc ngọt. Lồng ngực tôi phập phồng những hơi thở sao mà dồn đàu.

Duy đã phát hiện ra tôi. Cậu ấy sững sờ nhìn đứa con gái đáng ghét mà mình vừa nói tới. Tuy nhiên, nét mặt cậu lại chẳng có vẻ gì là hối hận cho điều mình vừa để lộ. Duy thản nhiên hơn tôi nghĩ, cậu quay đầu lại sau một thoáng bị bất ngờ.

“Duy.” – tôi gọi cái tên mà tôi luôn giữ trong tim mình, nhưng giờ đây nó trở nên thật nhạt nhẽo. Duy xoay người lại, có vẻ khó khăn vì hình như không muốn nhìn thấy tôi. Tôi tiến đến vài bước, rồi dùng đôi mắt chẳng còn chút cảm xúc nào của mình để nhìn cậu. Rồi tôi vung tay, một cái tát thật mạnh đã hằn trên khuôn mặt Duy những dấu tay đỏ hoét. Duy tức tối găm tia nhìn đầy

lửa giận vào tôi, nhưng trái tim tôi giờ đây đã quyết định dứt bỏ hoàn toàn hình ảnh của người con trai này.

“Đây là cái giá cậu phải trả vì đã mang đến cho tôi một thứ dối trá gọi là tình yêu!” – tôi nghiêm nét mặt, không hề sợ hãi. Có phải suốt khoảng thời gian qua tôi đã trở thành một cơn sóng vỗ vào nơi vô định hay không? Khi mà bờ cát trắng vốn đã không còn. Duy thờ ắt ra một cái đầy giận dữ, nhưng cậu ta không nói gì hay làm gì thêm, chỉ mang theo đồng lửa hậm hực rồi đi ra phía ngoài. Ngay khi vai Duy sượt ngang qua tôi, tôi biết rằng giữa chúng tôi thật sự đã kết thúc. Một cái tát cho tình yêu của Duy, tôi nghĩ đã là quá rẻ.

Chỉ còn lại tôi với Thiên Vũ. Đôi mắt anh đang nhìn tôi, vẻ mặt đau thương. Tôi quay ngoắt đi. Quả là trên đời này chỉ có chính bản thân mình ngu xuẩn. Tôi đã bị lừa đến hai lần. Nhưng sự thật về Thiên Vũ chính là người bày ra trò cá cược để Duy phải giả vờ yêu tôi lại khiến tôi tức giận hơn gấp trăm ngàn lần. Giả tạo, tất cả chỉ toàn là dối trá. Tôi bắt đầu hiểu tại sao người ta lại thương hại tôi. Bởi tôi ngu ngốc quá. Những lời Thiên Vũ nói với tôi tối qua, có chăng cũng chỉ là sự thương hại anh ta dành cho nạn nhân của mình mà thôi. Và rồi giờ đây, tôi cũng đang tự thương hại chính tôi. Tôi đã lầm tưởng rằng con người có duyên phận, và tôi đã từng tin rằng ông trời đã mang Thiên Vũ đến như một người để đồng cảm. Nhưng sai hết rồi, tôi đã vốn không có gì cả. Nay lại còn mất thêm một niềm tin yêu.

Tôi nghĩ ở nhà với lý do bệnh. Thực sự là tôi không muốn vác mặt lên trường để đối diện với cái sự thật phũ phàng. Có lẽ người ta nói đúng, một đứa như tôi không bao giờ có thể chạm tay tới được tình yêu. Tim tôi đau thật đau. Cả Duy và Thiên Vũ, hai người con trai mà tôi nghĩ rằng sẽ hiểu tôi cuối cùng lại không còn một ai ở bên cạnh tôi nữa. Về phần Duy, tôi chẳng muốn nghĩ gì nhiều vì con người cậu vốn đa tình và phóng khoáng. Nhưng còn Thiên Vũ, lòng tôi cứ băng khuâng một nỗi buồn chứa chan hình ảnh của anh. Tôi chợt nhận ra ở anh có một cái gì đó giống mình, trầm lắng nhưng cũng dạt dào như sóng biển.

Kính coong. Tiếng chuông bất chợt vang lên. Con mèo đang cuộn tròn trong chăn giật mình tỉnh giấc. Tôi bật dậy, nhìn theo con mèo đang chạy xuống dưới nhà. Sau vài ngày ở với tôi nó có vẻ mập mập hơn nhiều. Và tôi gọi nó là Sóng. Hẳn là vì Thiên Vũ. Nhưng giờ đây mỗi lần gọi tên nó tôi lại thấy lòng mình chùng xuống vô tận. Đáng lẽ ra tôi không được tin anh, đáng lẽ ra

tôi không nên vội vã với cái gọi là hạnh phúc mà anh đột ngột mang đến cho mình trong một cơn mưa chiều đầu hạ. Đáng lẽ ra tôi phải tát vào mặt anh một phát thật đau như đã tát Duy. Nhưng cuối cùng, tôi lại không thể làm gì được hết. Tôi không làm gì được anh. Bởi đứng trước anh, tôi cũng chỉ là một con sóng nhỏ không bến bờ.

Tôi xuống đến cửa, vội vàng mở ra. “Băng Ngọc.” –giọng nói trầm vang lên ngay thời khắc tôi thấy một khuôn mặt hiện rõ sau khung cửa. Ngạc nhiên trong thoáng chốc rồi khi chạm phải đáy mắt đẹp mê hồn, tôi hoảng hốt đóng sầm cửa lại. Nhưng bàn tay anh đã kịp vươn ra giữ lấy tay tôi. “Cô bạn em đã cho tôi địa chỉ.” –Thiên Vũ vẫn cứ nhìn tôi bình thản, chẳng hề quan tâm đến việc khuôn mặt tôi đang biểu lộ hàng loạt các thứ cảm xúc hỗn tạp. “Sẽ không phiền chứ, nếu em dành cho tôi vài phút?”

Tôi đứng ngây ra. Cái giọng nói của anh bao ngày qua cứ như một đoạn nhạc tua đi tua lại trong đầu, nhưng khi anh xuất hiện đột ngột như thế này thì tôi lại muốn trốn tránh. Tay tôi không hiểu sao lại có đủ sức mạnh để giật ra khỏi bàn tay anh, mép cửa theo đà chuẩn bị đóng sập lại. Meow... con mèo bỗng nhảy phóc ra ngoài trèo lên người Thiên Vũ ngay khi khe cửa chỉ còn hở ra một khoảng nhỏ. Tôi giật mình buông tay, mắt hướng về phía nó: “Sóng!” – tôi gọi một tiếng, nhưng ngay sau đó đã phải giơ tay lên bịt miệng mình. Thôi chết, đã quá muộn để hối hận, Thiên Vũ đã nghe thấy. Và rồi anh cười, một nụ cười như lấp lánh hàng vạn tinh thể ánh lên sắc vàng của nắng. “Hóa ra... mày là Sóng.” –Thiên Vũ cúi xuống nhìn con mèo đang cọ cọ cái đầu nhỏ vào người mình, sau đó anh ngược lên nhìn tôi đang đứng thộn ra với một khuôn mặt đỏ rực như ráng chiều, cất giọng: “Em sẽ không tiếc vài phút, đúng không?”

Chúng tôi ra bờ biển. Lần đầu tiên tôi nhìn tận mắt khung cảnh ở đây dù biển chỉ cách nhà tôi có vài bước. Thiên Vũ bế theo con Sóng, có lẽ vì nó cứ quấy luyến trong lòng anh không rời. Khi vừa đặt chân xuống thềm cát, tôi ngồi xuống, lặng thinh nhìn mặt trời đang hắt lên những tia sáng đỏ rực cuối chân trời, một nỗi niềm băng khuâng thật khó tả. Thiên Vũ cũng ngồi xuống cạnh tôi, anh thả cho con Sóng được tự do đùa nghịch.

“Xin lỗi em.” –một lúc sau anh mới phá tan bầu không khí có vẻ ảm đạm.

“Vì điều gì?” –tôi đáp lại mà giống như hỏi lại hơn, chưa bao giờ thấy mình

lạnh lùng như thế mặc dù lúc đầu tôi định sẽ không mở lời gì với anh cả.

“Xin lỗi vì tất cả những gì tôi đã gây ra cho em...”

“Không cần đâu.” –tôi ngắt lời. “Anh với em chỉ là hai người xa lạ.”

Một đợt gió ủa tới làm nhòe đi không gian tĩnh lặng của biển trời, mái tóc đen nhánh của Thiên Vũ tung lên rồi đan vào nhau, khoe môi anh mỉm cười lãnh đạm: “Ừ, phải. Nhưng cho dù là như thế thì tôi vẫn phải xin lỗi em. Vì tôi, đã gián tiếp mang Duy đến cho em.” Lòng tôi bỗng sững lại. Hình ảnh Duy bắt đầu xuất hiện, nhưng khác với trước đây, những hình ảnh này không còn là tốt đẹp nữa. Duy không đáng, thực sự không đáng. Tình yêu của tôi bị xem như thứ rẻ mạt đối với cậu ta.

“Em sẽ không nhận lời xin lỗi đó.” – tôi tiếp lời Thiên Vũ, thoáng chốc đáy mắt anh chợt trở nên tĩnh lặng. “Bởi em sẽ không tha thứ cho anh. Cho dù anh có là ai đi chăng nữa, cho dù anh rốt cuộc cũng chỉ là một người không có bất cứ một mối liên hệ nào với em. Em không bao giờ tha thứ!!!”

“Băng Ngọc.” – Thiên Vũ gọi tên tôi, tôi không thể không quay đầu nhìn anh mặt đối mặt. “Tôi xin lỗi không phải vì muốn nhận được từ em một lời tha thứ. Chỉ là tôi nghĩ đơn giản rằng em cần có một cái gì đó công bằng. Thật ra tôi đặt ra lời thách thức với Duy cũng chỉ vì hồi ấy nó là một thằng nhóc kiêu ngạo. Tôi nghĩ nếu Duy phải chịu hình phạt cho sự thua cuộc của đội mình thì nó sẽ bớt đi cái thái độ vô lễ đối với các bậc đàn anh. Chúng tôi cùng có một thỏa ước. Duy vui vẻ đồng ý ngay nhưng rồi nó đã phải hối hận vì đội bóng của chúng tôi đã chiến thắng. Lúc đó tôi cứ nghĩ rằng một đứa như nó sẽ tìm cách thoát khỏi hình phạt, nhưng nào ngờ...nó lại đến tìm em, rồi ngỏ lời yêu em, ngay giữa sân trường.”

Tôi ôm chặt đầu gối cúi đầu nghe rõ từng câu Thiên Vũ nói. Quá khứ dội về trong tôi, cái ngày đó những tưởng là ngày hạnh phúc nhất, có ngờ đâu lại là ngày bắt đầu của một bản hợp đồng, trong đó tôi vào vai một món đồ rẻ rúng bị mang đi đổi chác.

“Tôi đã theo dõi Duy suốt những ngày sau đó.” – Thiên Vũ tiếp tục với câu chuyện của mình. “Và tôi đã rung mình khi mà lớp mặt nạ của nó quá hoàn hảo. Rồi tôi để ý đến em, một cô gái không hề nổi bật nhưng lúc nào cũng sẵn

sàng đứng sau lưng Duy dù chỉ để làm một việc duy nhất là nhìn nó. Ban đầu tôi thương hại em thật sự, thương hại cho cái sự ngốc nghếch đến mù quáng của em, tôi nghĩ rằng đáng lẽ ra em phải nhận thấy điều bất thường khi Duy ngỏ lời mới phải. Nhưng rồi tôi cũng hiểu, rằng em đã yêu Duy, yêu rất nhiều, em vì yêu nó mà đã bỏ qua những sự giả dối giấu sau lớp mặt nạ của nó. Nhìn thấy em mỉm cười hạnh phúc với một tình yêu không có thực, tôi bỗng cảm thấy giận Duy. Nhưng rồi tôi biết kẻ đáng giận, phải là chính bản thân mình.”

“Phải, anh là kẻ đáng ghét.” – tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào anh, giọng nói bắt đầu ngắt quãng. Những gì Thiên Vũ vừa nói một lần nữa làm đau tôi, tôi không thể nén những phần uất trong lòng mình. “Tại sao chứ? Tại sao anh lại có thể đứng yên nhìn Duy ra sức đem đến cho tôi cái thứ gọi là hạnh phúc? Tại sao anh lại bắt ép Duy phải yêu tôi? Trần Thiên Vũ, anh là đồ tồi tệ, anh chỉ coi tôi như một thứ trao đổi không giá trị.” –hơi thở tôi bị nghẹn lại trong lồng ngực, rồi giọng nói cứ nhỏ dần, nhỏ dần: “Nhưng rồi sau đó tại sao lại là anh? Tại sao anh lại là người đến bên tôi và ra vẻ đồng cảm với tôi? Tại sao anh lại là người thay thế Duy mang đến cho tôi một thứ hạnh phúc chỉ vừa mới chớm nở đã vội héo tàn. Anh ác lắm Thiên Vũ, tại sao anh lại ác với tôi như thế???”

“Anh xin lỗi.” – Thiên Vũ chặn lại cái xúc cảm tôi đang cố giữ cho nó không tuôn trào. “Đáng lẽ ra anh không nên chỉ biết đứng từ xa nhìn về phía em. Nửa năm qua anh biết rằng Duy đã để lại trong tim em muôn vàn vết xước, anh biết điều đó, nhưng anh không đủ can đảm để tiến về phía em, để giải thích với em về mọi chuyện. Vì thế mà anh đi theo em, lúc nào anh cũng dõi theo bước chân em mong có được cơ hội đến gần hơn để thay Duy nói lời xin lỗi. Suốt khoảng thời gian chỉ được nhìn thấy em từ phía sau lưng đó, anh đã hoàn toàn bị sự mạnh mẽ của em làm cho mềm lòng. Em lạnh nhạt với điều tiếng, em giữ một sự tôn trọng có mức độ dành cho Duy. Và chẳng hiểu tại sao, một người như em đã có thể bước vào trong anh một cách thật dễ dàng. Và cũng chẳng biết tại sao anh đã tạo cho mình một thói quen luôn bước sau em. Anh để trái tim mình đập vì em. Nhưng anh không thể giấu kín xúc cảm của mình mãi được, rồi anh quyết định phải nói với em, nói với em chỉ hai điều thôi. Đó là lý do anh đã cố tình làm rơi tấm bảng tên khi đụng phải em, để em phải trả lại cho anh, để anh có cơ hội được trở thành một người ít ra cũng đối với em là có một mối liên quan nào đó. ”

Tôi sững sờ. Thiên Vũ đang bộc lộ những xúc cảm chân thật nhất từ đáy lòng mình. Đôi mắt anh giờ đây thân thuộc quá, nó hết như lúc tôi với anh ngồi bên nhau dưới mái hiên cũ kỹ, đôi mắt ấy nhìn tôi, khoảng cách và ranh giới giữa tôi và Thiên Vũ dường như là một khái niệm không còn tồn tại. Anh đã luôn theo tôi, hóa ra đây là lời giải thích cho lý do tại sao tôi lại luôn cảm thấy cái màu xám tro trong đôi mắt anh cứ như muốn nói điều gì đó với mình. Tôi quệt nước mắt, không hiểu mình lại khóc vì cái gì. Tôi giận Thiên Vũ, giận thật đấy, nhưng khi đối diện với lời thú tội của anh lòng tôi lại nhẹ nhõm vì hình như chính tôi cũng luôn mong rằng anh sẽ không ghét mình như bao người khác. Tôi mím môi, nhìn ra phía biển, con Sóng đang nghịch với những bọt nước trắng xóa. Trái tim tôi chột nhẹ hẫng đi.

“Băng Ngọc.” – Thiên Vũ dịu dàng, bàn tay anh nhẹ nhẹ phủ lên bàn tay tôi. “Anh biết anh sẽ không bao giờ được em tha thứ, vì thế anh sẽ không nói lời xin lỗi nữa, anh sẽ xin lỗi bằng cách...thay Duy hàn gắn lại vết thương sâu đậm trong trái tim em.”

“Đừng lừa dối em.”

“Em muốn nghĩ thế nào cũng được. Nhưng hãy cứ nhớ rằng anh - một cánh chim đã phải bay trên bầu trời với đôi cánh rã rời mỗi một chỉ để ngắm nhìn cơn sóng nhỏ là em ngày đem vỏ vào bờ tìm nơi hạnh phúc. Anh nghĩ một ngày nào đó mình sẽ sà xuống mặt biển dang đôi cánh ôm lấy sóng vào lòng, để sóng biết rằng không phải chỉ có bờ mới là nơi sóng có thể đặt vào tình yêu thương.”

“Ngốc. Làm thế thì chim sẽ bị biển nuốt mất.”

“Anh không quan tâm. Bởi anh đã chán cái cảnh phải nhìn em đi tìm tình yêu một cách vô vọng, trong khi chính bản thân mình lại có thể mang lại cho em điều đó.”

Mặt trời giờ chỉ còn vương lại một chút tia sáng le lói màu hồng nhạt. Đường chân trời sáng lên một màu thiên nhiên huyền diệu. Tôi bật cười, hơi ấm từ tay Thiên Vũ đã khiến tôi phải nghĩ tới việc nghi hoặc thứ gọi là tình yêu. Ngay tại lúc không ngờ tới nhất, sóng biển sẽ tìm đến và cùng ủa vào nhịp đập yêu thương nơi trái tim còn đang thổn thức.

“Em thấy rồi chứ? Em là cơn sóng của anh.”

Những âm thanh cuối cùng Thiên Vũ phát ra đã kịp hòa chung vào cái rì rào của biển cả. Rồi ngay lúc tôi đang mơ màng lặng yên nghe tiếng gió thì anh đã kịp đặt một nụ hôn lên trán tôi. Tình yêu, một lần nữa lại đến khi tôi đang vui mình trong tuyệt vọng. Giây phút đó tôi đã hiểu rằng...nơi sóng vỗ không phải là bờ, mà là trái tim của một cánh chim trời trên biển.

Con Sóng chạy nhanh vào chỗ tôi khi một đợt sóng ủa tới nó. Tôi ngượng ngùng lách người ra khỏi vòng tay của Thiên Vũ, dang tay ôm con Sóng vào lòng. Hay thật, đôi lúc tôi chẳng hiểu nổi tình yêu là gì, mà sao trái tim của hai người tưởng chừng như xa lạ lại có thể cùng có chung một nhịp đập . Hay...yêu chỉ đơn giản là yêu, không vụ lợi, không mưu mô, cũng không toan tính. Yêu chỉ đơn giản là những xúc cảm hắt lên thứ ánh sáng của hạnh phúc mà ta đã cùng tìm thấy trên dòng đời tấp nập khi vô tình lướt qua nhau. Yêu là yêu. Một định nghĩa không thể nào giải thích được.

Tôi ôm con Sóng bằng một tay, tay kia để yên trong lòng Thiên Vũ. Sực nhớ ra một điều quan trọng, tôi chạm vào đáy mắt anh:

“Hai điều anh muốn nói với em là gì vậy?”

“Một là anh xin lỗi.”

“Còn điều thứ hai?”

“Hai là... Anh yêu em.”

Yêu là yêu.

Như cơn sóng biển yêu cánh chim trời.

Yêu là yêu.

Như cánh chim trời yêu cơn sóng biển.